

[Camre.]

skellig overgangsfrekvens i Øst- og Vestdanmark, er dikteret af disse afstandsproblemer.

På denne baggrund har socialdemokratiet ønsket en anden takt i udbygningen. Det er således, at undervisningsministeren regner med, at der i 1975 skal være skabt plads øst for Store-Bælt til 27.500 studerende og vest for Store-Bælt til et sted mellem 15.650 og 19.650 studerende. Heroverfor har vi fra socialdemokratiets side ønsket at skabe pladsmuligheder for 26.000 studerende i områderne øst for Store-Bælt og for 21.000 vest for Store-Bælt. Hvis vi bevæger os frem til 1980, hvor ministeren regner med 31.000 øst og ca. 31.000 vest for Store-Bælt, regner vi i socialdemokratiet med 29.000 øst og 33.000 vest for Store-Bælt, altså en forskydnings i vægtfordelingen.

Nu kan man så spørge — og det har undervisningsministeren gjort — om vi da tror, at studietilbøjeligheden, som i dag er ganske høj, 64 pct. i områderne her øst for Store-Bælt, vil falde ned til 60 pct. Der er svaret naturligvis helt klart nej. Vi tror ikke, at studietilbøjeligheden vil falde, men vi kunne jo omvendt spørge: vil studietilbøjeligheden vest for Store-Bælt kun stige til 50 pct.? Og svaret er: det vil den ikke, hvis vi bygger ud i de vestlige områder af Danmark og giver samme gode muligheder, som der er i det østlige Danmark. Det betyder altså, at ministerens planer kun er tilstrækkelige i henseende til plads, hvis det lykkes at holde de jyske studerendes studietilbøjelighed nede. Der er kun rammer, der er kun plads i udbygningen her i henseende til antal pladser i Vestdanmark under forudsætning af, at der ikke kommer procentvis lige så mange frem til universitetsstudierne i disse egne af landet, som der kommer i områderne øst for Store-Bælt. Det er et forhold, som vi ikke kan acceptere; vi kan ikke acceptere, at der er ringere muligheder i områderne vest for Store-Bælt end i områderne øst for Store-Bælt. Hvis man ønsker lighed, falder ministerens planer, og jeg kan kun sige, at vor udbygningskapacitet totalt set, altså det antal pladser, vi totalt vil stille til rådighed, er den samme som ministerens — vi er ikke gået ind i nogen overbudspolitik, vi opererer med det samme antal pladser totalt set — men vi vil altså fordele dem

anderledes og dermed ændre også på den sociale rekruttering.

På denne baggrund kan vi altså ikke give tilslutning til lovforslaget i den foreliggende form. Vi har haft det principielle ønske, at man skulle påbegynde et uddannelsescenter i Ålborg i 1973. Det kunne muliggøres derved, at man kunne gå i gang i bestående bygninger og, om jeg så må sige, som en foreløbig løsning klare sig uden de helt store investeringer. Det har ikke været muligt at trække udvalget så langt, men udvalget er kommet frem til, at man kunne gå i gang i Ålborg i 1974-75. På den baggrund har socialdemokratiet stillet et ændringsforslag om, at der i loven indføres årstallet 1974-75 for påbegyndelsen af uddannelsen i Ålborg, og jeg vil gerne give udtryk for glæde over, at udvalgets flertal og undervisningsministeren har tilsluttet sig dette. Men det er altså i nogen grad et kompromis for os.

Om udbygningen i Ålborg vil jeg i øvrigt gerne sige, at vi finder, det er vigtigt, at Ålborgcenteret bliver et virkeligt uddannelsescenter, at Ålborg altså ikke begrænses til at omfatte de allerede planlagte tekniske og økonomiske uddannelser og de fag, der knytter sig direkte dertil. For det første vil udviklingen i studentertallet gøre det nødvendigt at aflaste Århus universitet fortrinsvis for de humanistiske fags vedkommende. Det vil endvidere være naturligt at etablere visse humanistiske fag, som knytter sig til de allerede eksisterende uddannelser ved seminariet og ved lærerhøjskoleafdelingen. Og endelig vil vi gerne pege på, at det er værdifuldt for skabelsen af et alsidigt uddannelsesmiljø, at der er mulighed for nogle helt utraditionelle fagkombinationer, hvorunder der altså også kan etableres humanistiske studier.

Vi har prøvet i udvalget at få konkret, om jeg så må sige kontant, udtryk for, i hvilket omfang ministeren vil støtte Ålborgplanerne. Jeg synes ikke, vi kan sige, at vi har fået noget koncist udtryk herfor, og jeg vil gerne benytte lejligheden til her igen at spørge undervisningsministeren: I hvilket omfang er undervisningsministeren indstillet på at skabe økonomisk baggrund for, at de planer, de tanker, de tal, som man har stillet op for tilgangen og udbygningen i Ålborg, virkelig kan blive en realitet? Vi vil være meget taknemlige, hvis ministeren her